

Nr. 2
1996
Argång 27

Information

I
DETTA
NUMMER



En granskning av de blonda ultra-jordingarna	sid. 3
UFO stort som en oceanångare!	sid. 5
Makalös bluff eller otrolig sanning?	sid. 6
Bilen som blev genomskinlig	sid. 9
UFOs och "Jungfru Maria" uppenbarar sig i Brasilien!? ...	sid. 10

Sveriges äldsta UFO-tidskrift



Prenumerationsåret på UFO-Information
är 1 januari - 31 december

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-273399

Övriga medarbetare: Håkan Gustavsson,
Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson,
Kjell Thörnlund

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helår

Ledare

Här kommer ännu ett nytt intressant nummer av UFO-Information. Trots all förseningar så har vi inte gett upp hoppet om att komma ifatt men jag kan förstå att det känns lite frustrerande att behöva vänta så länge på något så intressant som UFO-Information. Om ni inte redan har beställt vår video dokumentation av UFO-seminariet den 29 Okt 1994 så är det kanske hög tid nu. I väntan på att UI skall utkomma med nästa nummer så kan man ju alltid ta en titt på videon. Beställ enklast genom att sätta in 400:- på vårt postgiro och skriv namn och adress samt märk talongen med "Video-dokumentationen" Den innehåller nästan 9 timmar högintressant UFO-snack om allt möjligt. Hoppas att ni nu är med oss i dessa kärva tider och även beställer ännu ett års prenumeration på UFO-Information. Inbetalningskortet ligger i nästa nummer eller finns på Posten om de råkat ramla ur tidningen. Vi hörs!

Hälsningar Kjell red.

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR"

Priset är fortfarande 35 kr.
Otroligt billigt, eller hur?

Postgiro 429 78 45-2

UFO

EN HANDLEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt inblick i målsättning, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförsämrat billigt. Endast 30 kr. Märk talongen:
"HANDLINGSPROGRAM"

Postgiro 429 78 45-2

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska, tyska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-273399 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

En granskning av de blonda ultra-jordingarna

av Don Worley
(Indiana, USA)

I kidnappningssyndromet ägnas störst uppmärksamhet åt "robotarna" eller de "grå androiderna". Vi bör emellertid ta en titt på de varelser av nordiskt utseende som verkar vara de egentliga igångsättarna av det hela. Vilka är de? Varför är de här?

I norra Arizona ligger Black Mesa, en ca två miljoner tunnland stor ö i skyn som höjer sig nästan 1000 meter ovanför öknen. Här har Hopi-indianerna sitt hem. Deras legender och myter har förts vidare genom bildskrift, petrografi, grott- och murmålningar samt ceremoniella danser. Hopi-folket menar att deras anor går tillbaka till ett urfolk som kallades Anasazi. Deras legender talar om blonda, blåögda, 2,10 m långa varelser som bodde i en inre stad vid namn Palatkwapi. Dessa människolika varelser, som kallades "Kachina", flög omkring i fantastiska luftfarkoster.

Heliga Hopi-profetior har varit mycket exakta. Förutsägelseerna har varit riktiga om bägge världskrigen, den termonukleära bomben samt andra händelser. Enligt deras profetia finns de flesta tecknen på den "Stora Reningen" hos oss i dag. De förutspådda björnklo-märkena (UPC streckkod 666) finns på alla varor i affärerna. Så snart du tar scannermärket (Odjurets märke i Bibeln) i din hand kommer detta tecken på den kataklysmiska slutperioden att bli fullständigt. En annan profetia som nu tydligt uppfyllts är den sovjetiska rymdstationen. Profetian säger: "När ett hus kommer att kastas upp i skyn och människan kommer att bo där är tiden för stora förändringar nära förestående." Den 22 november 1993 uppfylldes en annan gammal profetia när en indian-delegation äntligen fick tillträde till "Micas hus" (Förenta Nationernas reflekterande byggnad). De var där för att förvarna oss om att den levande organismen, Moder Jord, kommer att göra uppror, delvis på grund av den hänsynslösa förstörelsen av hennes livskraft av den tanklösa art som nu översallar hennes yta.

Det är ett oroande faktum att just nu, inom denna tidsram, har några

kidnappningsoffer som mött de nordiska, mottagit varningar om katastrofal förstörelse (en omkastning av polerna?). Forskare som John Mack och Karla Turner har stött på dem. Några uppträder i den utmärkta översikten av fil. dr. Thomas Bullard (Indiana University) av 1.102 kidnappningsfall som samlats in av 13 fältforskare. I denna artikel tar jag en titt på den fysiska beskrivningen av de nordiska, deras karaktärer och endast en typ av meddelande som de lämnat.

Penny Smith (pseudonym) är en av mina 28 personer som träffat de nordiska. I likhet med det forntida Anasazi-folket har hon också mött de blonda och mottagit förutsägelser om kommande katastrofer. Likadana varelser och likadana budskap, åtskilda av flera tusen år. Av min egen grupp på nästan 100 kidnappningsfall, anser jag hennes vara ett av de mest trovärdiga. I flera år förde denna högtbildade kvinna dagbok och undrade vad hon råkat ut för. För flera år sedan vaknade hon upp och gick in i erkännandestadiet. På senare tid har hennes "nordiska" vänner börjat besvara hennes frågor. I dessa möten i ett förändrat medvetandetillstånd har förstörelsesscenerna varit detaljerade och livfulla. Hon har blivit tillrädd att flytta från sitt hem vid sjöstranden. Innan detta hade hon ingen kännedom om scenarierna om den yttersta tiden, eller om Hopi-folket. Att få höra talas om dessa ting var för henne en total överraskning.

Alla i min grupp som träffat den nordiska typen, vilka ej kände till varandra, lämnade samma fysiska beskrivning på den och framhöll dess lugnande inverkan (med undantag av hårets färgton, hy och ögon som växade efter sinnesstämning). Penny har sett varelserna tillsammans med grå arbetare, och tillsammans med barnliknande vita varelser, alla på samma plats. Penny sade: "De blonda bar glänsande, ljusblå dräkter i ett stycke och jag såg inga särskilda skor eller handskar. De hade en silkeslät struktur. Handen såg ut som läder men när jag rörde vid den kändes det som ytterskelettet hos en insekt. Den enda symbol jag minns är en drakliknande orm

med vingar. Männen var stiliga med kantiga ansikten och den enda känslouttryck de visade var en rofylld munterhet tills de började tala mentalt till mig. Platsen hade ett vackert sken och en rofylld atmosfär. De flesta varelserna såg unga ut, men det fanns några som såg äldre ut, med skägg och yviga rockar. Jag kände en intensiv längtan efter dessa varelser efter att jag lämnat dem. En intensiv kärleksrespekt och vördnad när jag var tillsammans med dem.

I fallet med William Curtis i Redford, Michigan, får vi veta mer om de "nordiska". Denna individ, som upplevt flera kidnappningar, minns en färd nedför en ljusstråle och att man sugit ut sperma i ett hörsalsliknande utrymme. En kvinnlig varelse av "nordisk" typ, vilken han gav namnet Angela, besökte honom fyra gånger. Här följer en del av min utfrågning av honom om hennes senaste besök:

F: Hur långt borta var hon när hon dök upp?

S: Jag skulle säga ca 10 fot (3 meter).

F: Låg du och sov eller vaknade du?

S: Det är svårt att förklara typen av medvetande. Ens ögon är öppna — det är som om man vaknar, sedan somnar man om och på morgonen minns man. F: Det var alltså fyra gånger hon visade sig?

S: Hon kom på våren 1977, hösten 1980, sommaren 1983 och 1988 när Topsy var med henne. Sista gången var ytterst tydlig.

F: Hur länge varade varje episod?

S: Jag kan inte säga hur länge de första tre gångerna, men den sista gången var över två minuter.

F: Det var alltså en kort tid varje gång, öh?

F: Jo, de ger en ganska gott om tid. Man bara ligger där och jag försökte kommunicera med dem. Jag kunde inte få något svar från dem.

F: Men de rörde sig?

S: Ja, Angela rörde sin arm uppåt och rörde på huvudet för att presentera mig för Topsy.

F: Jaha, de svävade bägge två där i luften?

S: Nja, svävade inte nu — bara stod stilla.

F: Säg du hennes bröstorg röra sig, som om hon andades eller så?

S: Nej.

F: När de nu lämnade dig, hur förflyttade de sig?

S: De drog sig bara bakåt — de behöll samma ställning — Angela tittade mycket behagfullt och de bara drog sig bakåt.

F: Hur gammal tror du Angela var?

S: Om hon vore människa? Åh, 27 år eller så.

F: Topsy då?

S: Åh, ung — jag skulle vilja säga i tonåren.

F: Och du berättade för mig hur de var klädda.

S: Angela bar en silverfärgad dräkt som följde kroppsformen. Hennes bara armar och händer var riktigt vackra. Hennes blonda hår var uppsatt i en knut bak på huvudet som den frisyren som var vanlig under första världskriget. Hon hade ett vackert ansikte med djupblå ögon.

F: Såg du någon typ av gradbeteckning?

S: Nej.

F: Ansiktet och ögonen då?

S: När man tittar en person i ansiktet så tittar man in i dennes ögon. Hennes ögon attraherar. Det är det första man lägger märke till.

F: Vilken slags känsla fick du när du tittade henne i ögonen?

S: En känsla av att hon brydde sig om mig väldigt mycket. Den typen. Man vill tala om för henne hur vacker hon är.

F: Såg du någonsin hennes mun röra sig?

S: Nej, men hon såg ut som en vacker människovarelse.

F: Problemet är för min del att jag gärna vill få för mig att de utgör en separat grupp och att de är goda varelser, men sanningen är den att de blandar sig med de andra typerna av varelser. Några människor har sett dem tillsammans med de små grå, insektoide, reptilliknande.

S: Ja, de är uppblandade med de grå, det är jag säker på, ty Topsy var hälften grå, hälften mänsklig.

F: Ja, du sade att hennes ögon avslöjade henne.

S: De är mindre men är helt svarta. Hos en grå varelse är de stora och sneda, men hos en varelse av blandras (half-alien) är de bara tredjedelen så stora.

F: Upplevde du morgonen därpå några effekter av dessa möten?

S: Man vaknar upp och säger: "Vad i helsike var det jag såg! Vad ville hon! Vad gjorde Topsy där!"

F: Du vill inte gissa varför Topsy var där?

S: Jag vet vad du tänker! Jag får sätta igång med att dela ut cigarrer! Ha, ha. Men hon såg inte ut som mig. Hon hade mörk hy. Om jag hade hittat på detta så skulle jag ha givit henne vit hy. Hon hade svarta ögon och svart

hår delat i mitten.

Låt oss nu gå vidare till ett annat bra fall där vi kan lära oss mer om de "nordiska". I fallet Donna Butts får vi veta mer om deras tendens att förutsäga kommande katastrofer, samt det överraskande faktum att de tillfälligtvis kan gå in i vårt fysiska tillstånd i något som verkar vara en kropp av kött och blod, i stället för i sin egen eteriska skepnad.

Innan Donna var född berättade en "man av ljus" för hennes mor att det kommande barnet var ett "förberett barn". I en händelse i november 1980 försvann en stor lastbil som färdades på I-70 i Kansas när den träffades av en stråle från ett stort UFO. Lastbilen hittades på ett fält men Donna fick aldrig veta vad som hänt med föraren. Donna och hennes mor befann sig i en bil i närheten av lastbilen och detta blev ytterligare en av de många kidnappningar Donna skulle komma att råka ut för.

Donna såg "Peter" första gången när denne besökt ett varuhus på orten där hon bodde. Han kom ut med ett paket tuggummi, stoppade en remsa i munnen, log åt Donna och körde iväg i en rödbrun Rolls-Royce. Han var en mycket stilig karl, ca 1,80 m lång, hade platinablont hår, anmärkningsvärt blå ögon, grekiska anletsdrag och såg ut att vara omkring 60 år gammal. Under senare möten gjorde Donna sitt bästa för att fotografera honom eller spela in hans röst, men lyckades aldrig. Peter gav Donna en liten metallkub som lyste grönt när hon höll den och tänkte på honom.

Kl två en natt dök "Peter" upp i hennes tambur. När de väl befann sig ombord på UFO:t tog man av henne nattlinnet och hon ombads att ställa sig under ett rött ljus som fick henne att känna sig elektriskt uppladdad. Vid ett annat kidnappningstillfälle opererades en grej som Peter kallade en Monotron in i hjärnans bas på henne.

Donnas fall är mycket omfångsrikt och hon mottog också meddelanden om Jordens ödeläggelse såväl som många andra förutsägelser. En intressant sådan talar om Bob Dole som USA:s president. När Donna gick ut offentligt blev hennes liv ett riktigt helvete. En grupp anklagade henne för att vara Satans lärjunge och trakasserade henne. Om dessa fanatiker känt till sanningen om de "blonda främlingarna" hade de då blivit lika överretade?

Man kan spåra de nordiskas uppträdanden genom åren. Jag ansåg i början att Adamski var en lögnare, men hans beskrivning på en nordisk år 1952 får mig nu att åtminstone tro på hans tidigaste uppgifter. Han beskrev den långa, blonda figur han mötte i den kaliforniska öknen på detta vis: "Orthon hade stora lugna grågröna ögon, en

aning högre kindknöt än en västerlänning, en finnejslad näsa, en välformad mun med vackra vita tänder som syntes när han log eller talade. Jag kände mig som ett barn i närvaron av en person med stor vishet och kärlek och blev mycket ödmjuk inom mig. En känsla av oändlig förståelse och vänlighet med en enastående ödmjukhet strålade ut från honom." (Uttalande av Adamski).

Låt oss nu titta lite kort på några andra fall som omhandlar de "nordiska" och se vad vi kan lära oss:

1. *Psykolog, läkare, ultra-evangelisk pastor i Kanada.* Som barn satt han i knäet på sin livslånga mentor "Gold" (en gyllene glans i ögonen) och såg vad man gjorde med hans nära och kära. Över 300 perioder med "tidsbortfall" samt ett flertal detaljer i kidnappningar under 45 år. Flera av dessa omhandlar grupper på sex personer. Han har haft intimt umgänge med de nordiska och sett dem andas, äta, dricka, lyfta "förstummade" kidnappningsoffer ur en sjö med sina armar, och fysiskt glida över vattenytan. Han har nyttjat deras toalett av asiatisk typ, känner deras anatomi som sin egen, och insisterar att de är kött och blod. Han är doktor och hans beskrivningar på en del av de främmande instrument som använts på huvudet och fortplantningsorganen är klassiska i sig själva. Här har vi ett djupgående umgänge med de nordiska, hos ledarna och bröderna i en större religiös grupp, och kanske mer kan avslöjas senare.

2. *Michelle i New Hampshire.* Sedan hon var barn har hon betraktat de nordiska som sin "andra familj". Detta långa umgänge har fått henne att se dem som verkligt fysiska varelser. Hon säger: "De är inga Gudar eller änglar. De är en annan ras som är här för att de bär ansvaret för oss. Jag har sett dem andas i en fysisk omgivning, men inte i det icke-fysiska tillståndet, ty det finns inget att andas där och jag har sett dem sitta, ligga ned, ha sex, men inte gå på toa. Jag har emellertid nyttjat deras stå-toa (i likhet med pastorn)." Hon har också fått se detaljerade scener som visar massiva geologiska förändringar. Hon sade också: "Det är den rädsla en person lever igenom som ändrar hans eller hennes uppfattning om upplevelsen. Bara för att jag inte är rädd betyder inte att jag aldrig varit det. Samma gäller de nio andra personer jag känner till. Jag kan inte säga hur många gånger vi refererats till som "alien-lovers, eller en villfarelse-driven avelsbesättning", bara för att vi inte längre är rädda."

3. *Ann i South Carolina.* Detta är ännu en person som haft en livslång erfarenhet av kidnappningar och som talar om underjordiska baser, de grå, de solbrända, de nordiska och deras vänner

de rödögda aporna. Hon gav mig upp-
giften om en militärpilot som var gäst
mot sin vilja. Hennes beskrivning på
de blonda varelserna liknar de andras.
Hon tror att de väger ca 120 kg och de
är mörkhyade med vita tänder. Hon
uppgav att de goda inte gillar vad de
onda håller på med, och att det före-
kommer krig ute i rymden.

4. *Meehan i Louisiana.* Hon uppger att
hon i ett förändrat tillstånd besökt
platser som kan ha varit ombord på en
farkost eller i en underjordisk bas. I en
episod rörde hon sig genom korridorer
eller tunnlar och såg människor i stora
vätskefyllda rör, vanliga människor i
vita rockar och korta solbrända va-
relser. Vid ett annat tillfälle befann hon
sig på en fridfull trädgårdsliknande
plats som fick henne att känna upp-
rymdhet flera dagar efteråt. De ljus-
hytta, blonda, långhåriga "nordiska"
varelserna, vilka bar lössittande vita
rockar sågs inte tydligt och talade ald-
rig med henne.

5. *Senn i Minnesota.* Denna 58-åriga
kvinna som bor på landet har blivit
kidnappad minst elva gånger och leder
nu en stödgrupp på 72 kidnappings-
offer i området runt Otter Tail County.
När hon var fem år gammal använde
hennes mor en beskrämningskniv och
en pincett för att avlägsna ett blyerts-
spetsstort implantat ur hennes tinning.
Den 1 mars 1990 sprang hon ut på
gården och 28 cm snö. En stor farkost
materialiserades och hon togs ombord.
Efter detta började hon minnas sina
kidnappningar och hennes nätter fyll-
des av fruktan. I dag är hon fri från det
stadiet och inte längre rädd. I vanlig
ordning lämnade de "nordiska" en för-
utsägelse om en stor katastrof på Jor-
den. Många källor uppger att denna
kommer att inträffa mellan år 1995
och 2000. Hon fick tidsperioden 2000
till 2011, vilken ungefär är densamma
som Michelle ovan fick höra.

6. *Pat i Indiana.* Karla Turner berättar i
sin utmärkta bok "TAKEN" om ett fall
rakt under min näsa här i Indiana.
Under en kidnappning dök en blåögd
Jesus-figur, med långt blont hår och
iklädd en skimrande rock, upp i en
gnistrande ljustrumma som kom ned
genom taket. Han tog Pats hand och
sade: "Var inte rädd mitt barn. Dessa
är mina," och gjorde en gest med han-
den mot de små grå humanoider som
stod i rummet. Dagen därpå anlände
militärläkare och trupper till farmen.
De stannade flera dagar och utförde
alla möjliga undersökningar av invä-
nare och terräng.

7. *Ann i Illinois.* Jag har flera sidor av
lysande beröm för min hjälp i hennes
förbryllande fall. De flesta av hennes
mystiska episoder var med "nordiska"
varelser utomhus. Vid ett tillfälle lura-
des hon iväg ända till Yucatán i Mexi-
ko där märkliga ting hände. En av mi-

na sista rapporter från henne om-
handlade en mystisk bil som lyste upp
hennes hem med en ljusstråle. En tid
efteråt dog Ann av en mycket snabb
cancer.

8. *Andrea i Michigan.* Livslångt um-
gänge med långa män. Hon har inte
sett dem äta eller gå på toa, men hon
har sett dem vila på något som liknade
en schäslong. Hon har blivit upplöskad
när ett typiskt flygande tefat sköt ut en
blå stråle som sedan drog henne in i
farkosten. Vid ett tillfälle plockades hon
upp framför sitt hem av en svart mi-
nitransportfarkost med en bubbla på
översidan. Ett av hennes barn talar om
att ha följt med "doktor insektsman" i
en triangel. Hon har sett dem eskortera
hennes man genom en korridor. Han
minns ingenting. Hon kallar sina
skrapår, sticksår, implantat som syns
på röntgen men sedan försvinner för
"visitkort". Hon är nu hypnoterapeut
och hjälper andra kidnappingsoffer.

9. *Brenda i Utah.* Hon har sett de
nordiska, de grå, bönsyrseliknande in-
sektoider samt en paddliknande reptil-
varelse. Hon är fackutbildad och hennes
teckningar på dessa varelser är ut-
märkta. Hon har blivit visad en öde-
läggelsescen. Från hästryggen på en
stig i Utah ringde hon upp mig och ta-
lade om att hon skulle gömma huvudet
i sanden och glömma hela grejen. Om
bara de nordiska ändå ville samarbeta?

I begynnelsen av denna artikel var
mina frågor: Vilka är de blonda främ-
lingarna och varför är de här? Jag har
givit er endast en begränsad glimt av
dem. Jag gör inte anspråk på att känna
svaren. I detta sammanhang kan jag
bara lägga fram några rimliga teore-
tiska hypoteser angående dessa varelser:
A. Är de verkliga fysiska över-varelser
som har förmågan att ta sig in i vår
rymd/tid-kvadrant av universum från
en kosmisk, eller samexisterande dold
andelik eller fysisk verklighet?

B. De är inte fysiska, utan egentligen ri-
dåminne-illusioner skapade av den lis-
tiga ursprungsintelligen? Kanske till
och med jordiska reptiler eller insekter
som genom miljoner av år utvecklats
till dagens skräckinjagande materia/
rymd/tid-kontrollerande varelser vi nu
ser? Vi är deras "farm" och farmen
måste ses till och skötas?

C. Kan de vara åtminstone några goda
grupper som satt igång ett stort kid-
nappingsprojekt inriktat på att rädda
några av invånarna eller deras avkom-
ma på en planet som de menar är
dömd att drabbas av kataklysmiska
krafter?

De utfärdar denna varning och sä-
ger då och då att de varit tvungna att
utföra de avskyvärda, olagliga ting som
rapporterats om.

D. Kan det vara en neutral utomstående
makt som helt enkelt är inriktad på att
höja mänskligheten till ett högre exi-

stensplan? Detta medan man iakttar
oss för att se om vår begynnande pla-
netära civilisation (vilken fortfarande är
primitiv, krigisk och farlig) inte för-
orenar eller förgiftar sin egen planet så
pass att den inte överlever. I så fall
kanske denna neutrala makt står redo
att förnya livet på planeten?

E. Kan Bibeln och många andra gamla
heliga skrifter ha rätt? Överskottet på
indicer verkar tyda på att så är fallet.
Vi måste döma de nordiska efter deras
handlingar, inte efter vad de säger. Är
de en satanisk makt från en mörk un-
derjord som är duktig på illusion och
undanflykter och full av lögn? En
diabolisk makt som genom mental in-
filtration (synd) försöker behärska den
infödda befolkningen? Blir dessa styr-
kor mäktigare för var dag och är det
ökande inflödet av främmande varelser
ett tecken på den "yttersta tiden"? Ut-
gör de nordiska en ondskefull del av allt
detta. Kommer den högsta Ljuskällan
att återvända för att besegra dem?

Vilken förklaring väljer du? Bor-
tom morgondagen kommer vi att veta.
Jag försöker, så vitt jag vet, sam-
manställa världens enda civila data-
översikt om de nordiska varelserna.
Om du själv träffat de nordiska, hjälp
mig gärna. Jag lovar att du ska få veta
det jag lärt mig när denna översikt är
fullständig.

Don Worley, 1051 Beech St., Connors-
ville, Indiana, 47331, USA.

UFO stort som en oceanångare!

East London, Sydafrika.

Flera UFOs har enligt tidningen
Daily Telegraph rapporterats i East
London-området, däribland ett enormt
föremål som påstods vara lika stort
som en oceanångare.

UFOna, som under de tre senaste
veckorna i stort antal cirklat runt i
Border-området, var tillbaka igen i går
(14 maj -73). En äldre förman vid Fre-
re Hospitals mekaniska verkstad och
underhållsavdelning, Mr L. W. Booth,
sade att han såg ett märkligt flygande
föremål stort som en oceanångare
ovanför sitt hus på William Avenue,
Vincet.

Mr. Booth sade att föremålet var
cigarrformat och hade en bred glän-
sande, svart köl som löpte från för till
akter. Han såg också svarta hyttgluggar
på "skeppet". Resten var av en glö-
dande röd färg. "Det var som att titta
på undersidan av en ångare - så stort
var det." Mr. Booth sade att föremålet
seglade fram över himlen från norr
mot söder omkring kl 18.55.

Flying Saucer Review, Vol. 19, No. 5,
September-October 1973

Makalös bluff eller otrolig sanning?

De intressantaste
fallen ur
UFO-Information
X.

22-årig amerikan hävdar: Jag blev kidnappad av ett flygande tefat!

Bortsett från stadsnamnet fanns inget anmärkningsvärt att säga om Snowflake, Arizona, USA, fram till den femte november i fjol. Men sedan dess har den lilla västernstaden med sina 3.000 invånare blivit känd långt utanför USA:s gränser – känd för att bland sina invånare hysa 22-årige skogsarbetaren Travis Walton som under fem dagar var kidnappad av ett UFO!

Kanske hade Travis Waltons historia enbart fått ett löjets skimmer över sig om nu inte professor J. Harder vid California University ungefär samtidigt i en uppmärksam rapport gett UFO-frågan en ny dimension. I sin rapport hävdar professor Harder att bandupptagningar från de amerikanska rymdflygningarna med Gemini 4 och 11 samt med Apollo 12 avslöjar att astronauterna tvingats till undanmanövrer för att undvika kollisioner med andra rymdfarkoster! Major Donald Keyhoe hävdar dessutom i sin bok, *"Aliens from Space"*, att flera amerikanska jaktpiloter mist livet sedan de kommit i kontakt med UFOs. Donald Keyhoes uppgifter förnekas dock av myndigheterna.

Trots Harder och Keyhoe tvivlade ändå polismästare Martin Gillespie när han fick larmet om den fantastiska kidnappningen – hans omedelbara reaktion var att det hela var en enda jättebluff!

– Än i dag vet jag inte vad jag skall tro. Travis historia kan vara en bluff – men den kan också vara helt korrekt. Och faktum kvarstår – de sex vittnen som såg kidnappningen och något de trodde vara ett UFO har alla klarat våra lögn detektortester...

Sex vittnen

De sex vittnena, samtliga kollegor till Travis Walton, har berättat hur de tillsammans med sin 22-årige arbetskamrat på kvällen den femte november

i fjol var på väg hem när de plötsligt fick se ett UFO sväva över trädkropparna strax till vänster om bilen.

Travis Walton rusade genast ur bilen och sprang, trots kamraternas varningar, mot farkosten som då tycktes "explodera" i en skarpt blå-vit blixtn som slog Travis Walton till marken. De sex männen i bilen slogs av panik – ingen av dem gjorde någon som helst ansats till att vilja gå ut och hjälpa sin kamrat. I stället ville de så snabbt som möjligt försvinna från platsen.

Med lagbussen, Mike Rogers, vid ratten körde bilen iväg. Några hundra meter senare stannade Rogers bilen.

– Vi tittade tillbaka och allt vi såg var mörker. Jag kände mig kall och frös. Magen gjorde uppror och synen var suddig – jag kunde knappt se.

De sex männen återvände en stund senare till platsen för kidnappningen. Då var både UFO:t och Travis Walton försvunna.

Polisen satte genast igång omfattande spaningar. Spaningarna pågick ännu den femte dagen efter försvinnandet, då den 22-årige skogsarbetaren, lika mystiskt som han försvann, dök upp igen – blek, chockad, fem kilo lättare och envist upprepar en historia om att han flugit med ett rymdskepp i sällskap med främmande varelser...

Bluff?

Vi låter våra läsare själva avgöra. Är Travis Waltons fantastiska historia en illusion, en makalös bluff eller en otrolig sanning? Här är 22-årige Travis Waltons egen berättelse:

– Jag vet att folk kanske inte tror mig. De kommer att tro att jag bara vill göra mig märkvärdig eller är en idiot. Men jag vet själv vad jag varit med om – att jag var inne i det där rymdskeppet och att jag träffade dessa varelser.

– Vi såg alla sju tefatet den kvällen. Och jag visste med en gång vad det var jag såg.

– När min bror Duane var mindre förföljdes han en gång av ett flygande tefat. Efter det lovade vi varandra att inte vara rädda om det hände igen. Så när bilen saktade in sedan vi upptäckt UFO:t kände jag mig inte heller rädd när jag rusade mot farkosten med det

mystiska ljuset. Jag ville ju bara ta en närmare titt på den. Några av mina kamrater i bilen ropade åt mig att stanna. Jag kom närmare farkosten och sedan kände jag det som om något slagit till mig.

– Det kändes som om något "elektriskt" träffat käken. Jag föll baklänges och sedan blev allt svart.

– När jag vaknade upp igen slogs jag av panik. Det gjorde också fruktansvärt ont i huvudet och i bröstet. Jag trodde först att jag var på ett sjukhus. Jag låg på ryggen på ett bord. Sedan såg jag tre figurer. Det var hemskt. De var inte mänskliga.

Liknade foster

– Jag blundade och tittade igen. Det var tre varelser. Jag tittade mig omkring. De tre figurerna var...underliga.

– De liknade en samling välutvecklade foster. En och en halv meter långa. De hade bruna kläder som satt tätt inpå kroppen. Deras hud var vit – precis som champinjoner – och ansiktsdragen var otydliga. De var tysta.

– Ansiktena var strukturlösa och utan färg. Jag kunde se att de saknade hår. Pannorna var välvda och ögonen väldigt stora.

– Jag blev panikslagen. Jag ville ju inte gå in i rymdskeppet – bara tala med dem. Jag hoppade upp och slogs samtidigt ner i plastkopp, som ställts på mitt bröst, på golvet.

– Jag såg nu att jag befann mig i ett stort rum. Jag grep en genomskinlig tub som jag försökte slå sönder för att använda som vapen. Men tuben vägrade gå sönder. Jag stod som förstenad. Jag ville attackera dem men de sprang bara iväg.

– Jag var ensam. Jag tittade mig omkring och plötsligt såg jag en man stå bara någon meter ifrån mig. Han hade mänskliga drag och log mot mig genom en hjälm. Han var klädd i en blå, tätt åtsittande uniform.

– Han ledde mig genom en korridor in till ett stort ljust rum. I mitten av rummet stod en stol. På ena armstödet fanns en knapp – på det andra en spak. Jag var i ett slags planetarium. Utanför rummet var det mörkt men jag kunde se några figurer.

— Mannen försvann lika plötsligt som han uppenbarats sig. Jag började fingra på stolens knappar. När jag tryckte ner en knapp ändrades en liten skärm som var fäst vid stolen. Linjemönstret ändrades — för mig verkade det helt meningslöst.

Förflyttades

— Jag tryckte ner spaken och plötsligt inträdde en scenförändring utanför rummet. Jag tyckte att jag förflyttade mig.

— Jag visste att jag var ombord på ett rymdskepp, men jag ville inte experimentera mer med spaken. Jag var rädd att jag skulle förstöra den.

— Mannen i den blå uniformen kom tillbaka och ledde mig ett 40-tal steg nedför en ramp. Plötsligt befann jag mig i ett solsken. Jag var i ett slags hangar. Jag såg några små "rymdtefat". Sedan såg jag tre andra personer. De hade mänskliga drag. Åtminstone såg det så ut. De bar hjälmar och en av dem var en kvinna. Samtliga var klädda i blått.

— Jag var fruktansvärt arg. Jag var någonstans — jag visste inte var och ingen sade ett ord till mig.

— De tre personerna visade mig till ett bord och lade mig bekvämt på det. Jag kämpade inte emot. De satte en mask för ansiktet. Den liknade en vanlig syrgasmask men med en stor svart boll på toppen. Sedan blev allt svart igen.

— När jag vaknade skakade jag i hela kroppen. Jag upptäckte att jag var vid en landsväg. Det var mörkt och jag såg ett "tefat" bara ett par meter från den plats där jag stod. Jag såg ingen — jag började springa och jag sprang ändå tills jag hittade en telefonkiosk.

Min mor grät

— Jag kände igen platsen — det var ett litet samhälle bara några kilometer från Snowflake. Jag ringde min syster som kom och hämtade mig och vi åkte sedan hem till min mor.

— Jag var hungrig — jag åt allt jag kunde komma över. Min mor grät när hon såg mig.

— Jag berättade hela historien för dem. Min mor och min bror Duane trodde på mig. Men många människor tycks vara alltför rädda för att våga tro att historien kan vara riktig. Jag vet att de säger att jag är rubbad eller att jag fantiserar ihop saker. Men jag vet själv vad jag såg.

— Men jag är nog allra mest arg därför att jag inte kunde prata med de främmande varelserna. Tänk om de ändå hade svarat på alla mina frågor...

Denna artikel fanns att läsa i *UI* nr. 1 1976, och var i sin tur en översättning av en artikel som hämtats ur *Daily Express* 1975-11-15. Det förekommer en hel del sakfel som jag kommer att ta upp här samt tillfoga en del ytterligare detaljer.

— Sören

Jag börjar med namnen på de andra vittnena, Travis 6 arbetsskamrater: Michael Rogers, lagboss, 28 år. Steve Pierce, 17 år. Allen Dalis, 21 år. Kenneth Peterson, 26 år. Dwayne Smith, ca 21 år. John Goulette, 21 år.

Vi fortsätter med beskrivningen av det rum där Travis vaknade upp:

Det första han såg när han lyckats fokusera blicken var en ljuskälla ovanför sig. Denna var rektangulär och ca 90 X 45 cm. Rektangeln hade svagt välvda sidor och runda hörn. Det diffusa, vita skenet kom från den platta, matta ytan på rektangeln.

Taket verkade metalliskt och glänste svagt i skenet från ljuskällan, vilken verkade hänga en bit under det. Bordet som Travis låg på var också metalliskt, ca 3,3 cm tjockt och ungefär 90 X 195 cm och liksom växte upp ur golvet, dvs det var som en del av golvet som gick upp som en fot och ytmynnade i en rektangulär platta. Faktum är att både golv, väggar och tak var en enda enhet utan några synliga skarvar och själva rummets form kunde liknas vid en bit paj med spetsen avbiten. Det fanns också en bågformig bänk som löpte längs den konkava väggen och denna var också liksom bordet och ljuskällan en del av rummet. (Dessa beskrivningar är baserade på båda text och skisser, Sören anm.).

Avståndet från golv till tak var ca 210 cm. Tre av väggarna var alla ca 3,6 meter i längd. Två av dessa var raka med en konkav emellan. De två raka väggarna var inte parallella utan träffade en annan mindre krökt vägg i andra änden. Denna mindre vägg var konvex och ca 2,4 meter bred. I denna fanns en dörröppning som var omkring 90 X 195 cm.

Det var mycket varmt och fuktigt i rummet och den tunga luften var nästan kvävande. Det luktade en aning unket och kändes kvavt.

Sakfel nummer 1:

I *Daily Express*-artikeln står det att Travis slog ned en plastkopp, som ställts på bröstet, på golvet. I Travis egen beskrivning som återfinns i boken *The Walton Experience* skriver han: "Sedan kände jag något platt som lätt tryckte mot bröstet. Det kändes svalt och slätt. Jag tittade nedåt och lyckades hålla ögonen öppna tillräckligt länge för att se att min skjorta och jacka var uppkavlad runt den övre delen av bröstet. En underlig grej gick i en bage runt min kropp. Den var omkring fyra eller fem tum tjock och jag kunde känna att den sträckte sig från mina armar till några tum ovanför bältet. Den gick i en bage ned till mitten av varje sida av min bröstorg. Den såg ut att vara tillverkad av en glänsande, mörk-

grå metall eller plast." Det var alltså denna tingest och ingen plastkopp han slog ned när han hoppade upp.

Så fortsätter vi med en mer detaljerad beskrivning på varelserna:

"De var något under 1,5 meter långa. De hade den mänskliga grundformen som bestod av två ben, två armar och händer med fem fingrar. De hade ett huvud med den normala uppsättningen ansiktsdrag. Men förutom detta blev deras likhet med en människa snabbt skrämmande obskyr.

"Deras tunna skelett var överdraget med ett vitt, marshmallow-liknande skinn. De var iklädda odelade overaller som verkade tillverkade i något slags mjukt, mockatygliknande material i en orangebrun färg. Jag kunde inte se några fibrer i materialet, som i tyg. Faktum är att deras kläder inte ens verkade ha några sömmar som höll ihop dem. Jag såg inga knappar, dragkedjor eller tryckknappar. De bar inget bälte runt midjan. De lössittande, böljande kläderna var rynkade vid handlederna och kanske vid fotlederna. De hade ingen upphöjd krage vid halsen heller.

"De bar en enkel brun-rosa fotbeklädnad. Jag kunde inte riktigt urskilja några detaljer vad gäller deras skor, men de hade mycket små fötter, omkring storlek fyra i våra mått.

"När de räckte ut sina händer mot mig, lade jag märke till att de inte hade några naglar på fingrarna. Deras händer var små, späda och saknade hår på översidan. Deras smala, runda fingrar såg mjuka ut och saknade veck.

"Deras släta hud var så blek att den såg kritaktig ut. Färgen var inte riktigt så ljus, men i jämförelse med min egen var den som elfenben. Huden var fin och så pass tunn att den var aningen genomskinlig. Denna fina halvgenomskinlighet fick livsvätskorna strax under huden att vittna om fuktighet som stod i kontrast till ytans verkliga torrhet.

"Det tunna hudmembranet löpte över deras små kroppars former utan några rynkor.

"Deras skalliga huvuden var oproportionerligt stora i förhållande till kroppen. De hade välvda, överdimensionerade kranier, en liten käkstruktur och ett utvecklat utseende avseende deras ansiktsdrag som nästan såg babyaktigt ut. Deras munnar hade mycket tunna läppar och var smala springor som aldrig öppnades. Liggande tätt mot deras huvuden på varje sida fanns de pyttesmå öronsnäckorna. Deras avrundade miniatyrnäsor hade små ovala borrar.

"Det enda ansiktsdrag som inte var underutvecklat var dessa otroliga ögon! Dessa tindrande bruna glober hade regnbågshinnor som var dubbelt så stora som hos ett normalt människo-

öga. Regnbågshinnan, eller den färgade delen av ögat var nästan en tum i diameter! Regnbågshinnan var så stor att till och med delar av pupillen doldes av ögonlocken, vilket gav ögat ett visst kattliknande utseende. Det var mycket lite av ögonvitan som var synlig. De hade inga ögonfransar och inga ögonbryn."

Sakfel nummer 2:

I *Daily Express*-artikeln står att en människoliknande varelse plötsligt uppenbarar sig bara någon meter från Travis. I Travis egen bok dyker denne man upp långt senare.

Följande har härmtats ur en artikel i herrtidningen *Penthouse*, vilket kan sägas vara en komprimerad form av den berättelse som finns att läsa i *The Walton Experience* (detta händer alltså efter att de tre varelserna lämnat rummet): "Näval, efter några minuter gick jag fram till dörren och tittade åt det håll de hade försvunnit. Det var en korridor som gick runt i cirkel åt höger och vänster. Jag kunde inte se till någon person. De hade tagit av åt höger, så jag sprang åt vänster. På vägen sprang jag förbi en annan dörr. Jag ville komma ut härifrån, men jag var fullständigt hysterisk. Det var den enda tanke jag hade i huvudet: att komma ut därifrån. Jag hade drabbats av klaustrofobi. Men jag lade slutligen band på mig och sade mig att jag borde kolla nästa dörr. Jag sprang fram till den, på höger sida, och den var öppen så jag gick in.

"Det var ett runt rum utan något i det, med undantag av en metallstol försedd med ett centralt ben som stod i mitten av rummet. Den hade ett högt ryggstöd och jag var rädd för att någon satt i den. Så jag smög mig längs väggen fram mot den för att kunna se efter. Då hände något mycket lustigt.

"Då jag närmade mig mitten av rummet, mörknade det. Och då jag drog mig bakåt blev det ljusare igen. Då det blev mörkare kunde jag se stjärnorna – genom väggarna, taket och golvet. Varhelst jag tittade.

"Stolen var tom. På det högra armstödet fanns det en panel med knappar och en liten grön skärm med svarta linjer. På det vänstra armstödet fanns en spak. Jag ville finna en väg ut härifrån och på motsatta väggen fanns några springor som bildade rektanglar, vilka möjligen kunde vara några slags dörrar. Jag trodde att jag genom att trycka på de rätta knapparna kunde öppna dessa dörrar. Jag tryckte därför på några av knapparna, men ingenting hände. Sedan drog jag i spaken...och stjärnorna började röra sig, tillika med linjerna på skärmen. Stjärnorna behöll sina inbördes positioner, men flyttade sig alla gemensamt, genom taket och väggarna.

"Detta gjorde mig modlös. Jag

visste inte vad som var på gång. Jag var rädd för att trassla till det ordentligt, så jag upphörde med dessa saker. Jag kunde ju göra mig illa. Sedan hörde jag ett ljud. Jag vände mig om och fick se en man stå vid dörren. Han såg ut som vilken människa som helst – inte direkt kaukasier, utan mer som en mörk, jämnt solbränd kaukasier. Han var lång, över 1,80 m, kraftigt byggd, och bar en tätsittande blå overall med en hjälm som täckte hela huvudet.

"Han vinkade mig till sig med högra handen, och jag sprang fram till honom och skrek: 'Hur kom du in hit? Hur kommer jag ut härifrån? Vad är det här?' Jag trodde han var amerikan, en helt vanlig människa, vad jag kunde se. Hjälmen på hans huvud såg ut som en genomskinlig bubbla, något tillplattad upptill, och den vilade på hans skuldror. Det fanns inga kablar eller slangar eller sådant på den. Han svarade mig inte, så jag antog att han kanske inte hörde mig.

"Han log bara, grep min ena arm och ledde mig ut. Jag tänkte: 'Jag följer med honom, så kanske vi kommer till en plats där han tar av sig hjälmen så han kan höra mig'. Hans ögon var underliga på något vis, ljusstasselgullene.

"Vi följde korridoren och passerade ett tomt utrymme, något slags luftsluss. Jag fick en känsla av att vi befann oss utomhus; luften blev friskare och svalare. Och ljuset blev mycket starkare, som dagsljus. Jag kände mig verkligen befriad från denna hetta och jag kunde åter andas normalt.

"Vi befann oss i en byggnad eller större farkost, med ett högt, bågformigt tak. Det såg ut som en fjärdedels cylinder. Taket löpte från ena väggen till golvet, på så sätt att det fanns tre raka väggar och en bågformig vägg som även utgjorde tak. Två, tre farkoster stod parkerade där. De hade olika form. De var runda, ovala och tefatsformade, men hade inte några vinklar. De var släta och glänsande.

"Vi gick igenom detta rum och följde korridoren till ett annat, mindre rum. Det fanns några andra personer därinne, två män och en kvinna...De såg alla ut att tillhöra en och samma familj...Dessa var också iklädda blå dräkter, men saknade hjälmar. Deras hår var långt och cendréfärgat.

"Den man som hade ledsagat mig, satte mig i en stol och gick tvärs över golvet och ut genom en annan dörr, utan att säga ett enda ord. Jag talade till de andra, ställde frågor, men de svarade mig inte heller. De bara log mot mig. Deras ansiktsuttryck ändrades knappt något. Sedan tog kvinnan och en av männen tag i mina armar och lade mig på ett bord. Jag fogade mig efter detta, men då de inte ville svara på mina frågor, började jag göra motstånd. Jag

skrek: 'Nej, vänta nu ett slag, va.' Jag greps åter av hysteri. De bara log, overseende, som om jag var olydig. De var inte arga eller så. De drog på mig ett slags syrgasmask, som var försedd med en stor svart boll på toppen. Jag försökte slita den av mig, men lyckades inte med detta då jag åter sjönk in i medvetlöshetens mörker...

"Sedan minns jag inte mer, förrän jag vaknade upp på landsvägen utanför Heber. Det var mörkt och jag såg en av dessa runda farkoster sväva ca 1,20 m ovanför vägen. Just då jag tittade upp, slocknade ett ljus, precis som om en lucka stängdes, eller som om en lampa släcktes. Och sedan sköt den iväg rakt uppåt. Jag förstär inte hur något kan färdas så snabbt utan att tjuta. Det hördes inte minsta ljud. Den bara försvann.

"Jag sprang ned till telefonhytten vid bensinstationen och ringde upp min sväger, ty han var den ende på nära avstånd som hade telefon.

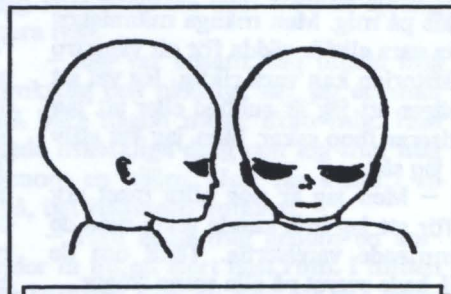
"Jag var enormt trött och törstig, men jag hade inte så ont längre. Det sved och värkte bara en aning. Det var i detta tillstånd Duane och Grant fann mig, ihopsjunkna i telefonhytten. De körde mig till min mors hus i Snowflake. Under resan dit sade någon av dem att de hade varit mycket oroliga för mig. Men jag undrade varför och sade: 'Jag har ju bara varit borta några timmar.' Då sade Duane: 'Travis, känn efter i ditt ansikte.' Jag hade en riktigt kraftig skäggväxt.

"Och han sade: 'Du har varit borta i fem dygn.'"

Ja, detta var lite kompletterande upplysningar i Walton-fallet.



Farkosten, som observerades av alla 7 vittnena, efter en illustration av lagbossen Mike Rogers



Travis' egen skiss på de humanoida varelserna

Bilen som blev genomskinlig

Onilson Patero, en 40-årig brasiliansk handelsresande, var kl 03.00 den 22 maj 1973 på väg till sitt hem i Catanduva i norra delen av staten São Paulo. Han hade varit i Itajobi för att lämna sina redovisningar till den firma åt vilken han arbetade och hade sedan gjort en avstickare för att ge lift åt en yngling. Han befann sig nu på Statsväg nr. 321, och i trakten av kilometersten sju. Det regnade kraftigt och han körde med måttlig hastighet.

Han vred på bilradion och hörde hallåmannen säga att klockan var 03.00, och sedan kom en sång med sångaren Nelson Ed. Han skruvade upp volymen men plötsligt kom det störningar som påminde om statisk elektricitet. Han mixtrade med volymkontrollen men oväsendet blev högre och högre tills radioprogrammet drunknade helt. Under tiden märkte han att bilen, en Chevrolet Opala, förlorade kraft och trodde att detta berodde på ett elektriskt fel någonstans. Motorn fortsatte att krångla även då han växlade ned till andra och sedan till första växeln.

Sedan blev han varse en intensiv stråle av blåaktigt ljus som lyste in i bilen, vilken någon sekund spelade i hans backspegel och sedan förflyttade sig till baksätet där han hade en portfölj liggande. Hans första reaktion var att köra in till sidan av vägen i tron att en lastbil närmade sig bakifrån. Han svängde in, motorn var nu nästan död, och förde upp armen för att skydda ögonen mot skenet. Men ingen lastbil körde förbi.

Efter att ha tagit ned armen från ansiktet hoppade han snabbt ur bilen och blev nu varse en stark värme som nästan var kvävande. Ljusstrålen var fokuserad mot honom och han kunde urskilja dess källa, ett mörkt, ovalt föremål ca tio eller tjugo meter ifrån honom, och ca femton eller tjugo meter från marken. Medan det i sig självt var mörkt, så utsände föremålet ett ljus som lyste upp hela området omkring som om det vore mitt på dagen.

Sedan såg han ett rör börja sänka sig ned från föremålet, och i panik försökte han fly men fann att han hölls tillbaka av någonting. Han tittade bakom sig och såg att strålen spelade över bilen och gjorde denna fullständigt genomskinlig. Hans hud sved som om den fattat eld. Han lyckades springa en bit och sedan svimmade han.

av Gordon Creighton

Två unga män som kom på vägen någon stund senare såg en övergiven bil med full belysning, en dörr öppen och en kropp som låg med ansiktet nedåt på den regnvåta marken. En portfölj och dokument låg utspridda på marken. De trodde att mannen måste ha dött i en olyckshändelse och skyndade vidare för att larma polisen.

Landsvägspolisens Clovis Queiroz åkte ut till platsen och medan han undersökte vad han trodde vara ett lik, blev han överraskad av att se några plötsliga rörelser. Sedan kom kroppen till liv, Onilson Patero hoppade upp och började skrika vilt: "De är efter mig! De är efter mig!" Polismannen tänkte att han måste vara mentalt rubbad och tog med honom till Padre Albino-sjukhuset, där dr Elias Aziz Chediak undersökte honom en ordentlig undersökning och höll honom under observation till kl 19.00 då han tilläts åka hem.

Efterverkningar

Onilson Pateros hår, som hade varit brunt, blev helt svart under natten den 22 maj, men rapporterades senare långsamt återfå sin ursprungliga färg.

Några dagar efter tilldragelsen började gröngula fläckar, som liknade blåmärken och subkutana blödningar framträda på Onilson Pateros bröst och mage, och han återvände till sjukhuset för ytterligare undersökningar.

Dr Chediak uppgav inför pressen: "Jag är helt övertygad om att mannen talar sanning. Hans tal är helt sammanhängande och han uppvisar inga symptom som tyder på mental ohälsa." Angående fläckarna på Onilson Pateros kropp sade dr Chediak följande: "Han blev bränd och brännsåren är inga vanliga sådana. Det verkar som om de orsakats av någon typ av märkliga strålar."

Läkaren berättade också för pressen att en man och dennes hustru, som var anställda på Fazenda Secap, en vecika tidigare påstod sig ha sett ett liknande ovalt, flygande föremål, "med två figurer som liknade människor, i stora hattar och sammanbundna med något slags slang." Enligt en dagstidning uppgav inte mindre än sex personer boende i trakten, att de också sett UFOt. (En tidning skriver att det var Onilson Patero själv som sett de två figurerna, men det verkar troligt att detta var en missuppfattning.)

Affären gavs en hel del utrymme i den brasilianska pressen och gav upphov till allmän oro och uppståndelse hos lokalbefolkningen. Dag- och nattspaningar organiserades av folk som hoppades få se och fotografera ett UFO, och några entusiaster gav uttryck åt sin önskan att etablera kontakt med det, för att få reda på dess ursprung och varför det var här.

Ovanstående är en preliminär och sammanfattad rapport om Onilson Patero-fallet, ty den slutar inte där. Senare rapporter indikerar att Onilson Patero försvann den 26 april 1974 efter att ha kört till grannstaden Julio de Mesquita och lovat familjen att han skulle vara hemma igen samma kväll.

Han hittades den 2 maj, sex dagar senare, av en bonde vid namn César Menelli som fann honom sittande, genomblått av regn och kläderna täckta av fästingar, på en liten kulle svår att ta sig fram till i närheten av Colatina, i staten Espírito Santo. Colatina ligger drygt 90 mil från Catanduva.

Denna korta redogörelse är baserad på rapporter som publicerats i dagstidningen *Estado de São Paulo* av den 24 maj 1973, samt Rio de Janeiro-tidningen *O Dia* av den 29 och den 30 maj 1973.

Efter att jag utarbetat denna sammanställning erhöll vi SBEDV-bulletin nr. 94/98 (sept. -73 - juni -74) i vilken dr Bühler har skrivit en lång och enormt detaljerad redogörelse för både Onilson's första möte med UFOt och hans "repeater"-upplevelse i april/maj 1974, under vilken tid han enligt uppgift togs ombord på UFOt av varelserna och upptäckte att en av dessa i verkligheten var den blonda, blåögdade liftaren han plockat upp på kvällen den 21 maj 1973.

Flying Saucer Review, Volume 21, Numbers 3 & 4, 1975.

SAF-BULLETIN

Tidning för medlemmar i SOLNA ASTRONOMISKA FÖRENING. Innehåller artiklar om astronomi, radio, mystik, ufo, parapsykologi, arkeologi, forntid mm.

Medlemskap/år	150:-
Junior + pensionär	100:-
Beställ provex.	20:-
Postgiro 47 55 22-2	

Solna Astronomiska Förening
Box 2238, S-171 02 SOLNA

UFOs och "Jungfru Maria" uppenbarar sig i Brasilien!?

Specialrapport nr 1 av Reginaldo de Athayde

Nordöstra Brasilien fortsätter att regelbundet hemsökas av UFOs, speciellt staten Ceará, med den tätaste koncentrationen av iakttagelser, landningar, förföljelser, kidnappningar m. fl. andra händelser, runt staden Quixadá – däribland minst 36 närkontakter i maj, juni och augusti 1994. Mycket av denna aktuella "våg" har koncentrerats runt det bergsområde som går under namnet Serra de Baturité, där invånare i december 1993 till och med augusti 1994 råkade i skräcktillstånd av "eld- eller ljusklot". Tjogtalet personer uppgav att de blivit förföljda eller attackerade av dylika tingestär. På en plats, Amontada, iakttog ett stort antal personer, däribland ortens borgmästare och präst, flera UFO-landningar. På en annan plats i samma område, Mulungu, sågs UFOs flyga över stadens centrum av hundratals vittnen, däribland höga ämbetsmän. På en plats som kallas Quebra Pau, såg några farmare ett UFO sväva ovanför en dunge med bananträd. Trädens toppar blev alla svedda. Flera människor, däribland en man vid namn José Ernani, 25 år, påstod att de haft närkontakt. Ernani påstod sig ha talat "med en varelse av ljus" som uppgav att hon var Jungfru Maria. Hon sade att Serra de Baturité hade blivit utvalt av henne att utgöra scenen för en hel serie uppenbarelser.

Ernani såg henne första gången den 23 april 1993, när han och flera andra personer satt och bad i en grotta i Vila Peri, Fortaleza. Från och med då, när han satt och bad på måndagar och fredagar, fortsatte han ensam att se henne.

Ernani beskrev henne som en vacker flicka, till utseendet omkring 19 år, med finnejslade anletsdrag, rosa hudfärg, hjärtformad mun och långt brunt, vågigt hår. Han sade att hennes ögon var "genomträngande blå".

Ernani sade att varje gång hon visade sig för honom, så förekommer det alltid en vindpust som blåser upp hennes mantel och visar hennes silkesaktiga hår.

Runt midjan bar hon ett slags skärp ca 10 cm brett, vars ände hängde ned längs hennes vänstra ben som en sjal, och på denna sjal kunde man se

två ansikten – ett av dem på Jesus och det andra på en vithårig, skäggig gammal man samt bilden av en duva, vilket Ernani tolkade som Fadern, Sonen och den Helige Ande. Han sade att hennes röst var melodios och långsam samt avmätt, och hon lämnade detta meddelande:

"Kära barn, jag tackar er djupt för att ni svarat på min kallelse.

I dag bringar jag till Baturité ett budskap om omvändelse. Jag ber er att be oupphörligen, ty endast på detta sätt kommer ni att kunna komma närmare Gud och bli Hans barn. Den mest betydelsefulla gåva som Jesus önskar giva eder i dag är sig själv, överlämnande sig själv till eder genom Nattvarens sakrament, som ett offer för era synders förlåtelse. Mina barn, älska Jesus i Nattvarden. I dag är mitt Obefläckade Hjärtas dag. Vägra inte att ta tillfället i akt att erbjuda era offer i försvaret av mitt Hjärta. Till er, mina äktade barn, Baturité-präster, riktar jag detta budskap: Hedra edra liv, tillägna dem, dag för dag, till sakramenten åt edra medmänniskor. I dag välsignar jag detta land utvalt av Gud för min manifestation."

Jaha, vad skall man nu tänka om detta? Galenskap? Fanatism? Låt oss se.

Den 1 september 1993 besöktes staden Brejo, också den i Serra de Baturité-regionen, av 3.000 pilgrimer, vilka alla är eniga om att de kl 14.10 iakttog hur solen förlorade sin ljusstyrka och blev som fullmånen samt växlade färg, medan en svag bris hade börjat mildra den obarmhärtiga värmen i regionen.

Sedan, när den troende folksamlingen fallit ned på knä, gråtit och sjungit högt och bett den Heliga Modern om nåd, svor många på att de bevittnat olika fenomen. En farmare, José Valde-nir Lima, säger att medan han såg José Ernani knäböja, så steg ett slags "rök" upp bland palmerna och en kylig vind satte trädtopparna i svajning. Och andra säger att de såg Jungfrun, som en genomskinlig varelse som steg upp mot skyn.

Hur det än förhåller sig, har vår organisation, CPU (Centrum för brasiliansk UFO-forskning, Ceará, nordöstra Brasilien), utfört en närstudie av alla

dess UFO-rapporter från denna nordöstra region av vårt land. Naturligtvis kan vi inte fastställa om alla dessa "Maria-fenomen" å ena sidan, och "UFO-fenomenen" å den andra är sammanlänkade. Men under tiden anser vi att, som Steven Spielbergs film "Närkontakt av tredje graden" vill påskina, någon typ av psykologisk förberedelse hos ögonvittnena sker innan en viktigare händelse inträffar.

Sålunda kan dessa händelser i det aktuella fallet Baturité, ha varit en psykologisk förberedelse för vad som skulle inträffa den 1 oktober.

Vad som är odiskutabelt är att "någon" verkligen försökte blanda sig i Baturité-bornas normala liv.

Vad vi nu behöver undersöka är detta: var dessa föremål som iaktogs innan uppenbarelsen av Jungfrun "UFOs"? Eller var UFOnauterna ute för att bereda väg för en högre varelse som tillhörde något slags "kosmiskt hov".

Med tanke på ämnets enorma komplexitet har vi inga slutgiltiga svar på dessa frågor. Men vi skall fortsätta med våra undersökningar i nordost, och på varje datum som noterats för ytterligare besök av den Välsignade Jungfrun (om detta är vad hon är) i Serra de Baturité-området, kommer vi att vara där, med våra kameror.

[Anm. av UFO:s redaktör, A. J. Gevaerd: Nästa datum var den 1 oktober 1994, vilket normalt skulle ha varit efter slutdatum för detta nummer. Men eftersom händelserna den dagen skulle komma att bli så pass betydelsefulla, beslöt vi emellertid att flytta fram detta datum i syfte att kunna införa den artikel som omedelbart följer på denna.]

Vår inriktning är att ingående analysera fenomenet och försöka lägga fram vetenskapliga förklaringar på det hela. Om vi inte lyckas få fram dessa måste vi inse att någonting långt, långt bortom vår fantasi är på gång i detta avlägsna och isolerade hörn av vår värld.

Men vi har också andra betydelsefulla fenomen att ta upp:

För några år sedan fick staden Pacajus (också den i staten Ceará, nordöstra Brasilien) ett besök av UFOs under vilket – precis som i staten Pará – folk i ensligt belägna trakter attacke-

rades av farkoster som sög blod och lämnade kropparna. Ortsbefolkningen kallade farkosterna "chupa-chupas" – blodsugarna, och det förekom en hel del publicitet i ortspressen under den tidsperioden.

Näväl – precis nyligen har en ny händelse skakat den lilla staden Pacajus. Joaquina Nogueira de Sousa, en ung kvinna på 28 år, var på väg hem från Pacajus till Pedra Branca då hon såg "ett konstigt ljus, mycket starkt, som lyste upp en hel dunge med kasjuträd." Hon stannade upp och tittade. Hon tyckte att det hela verkade mycket underligt då hon inte kunde upptäcka några elledningar någonstans i närheten som kunde förklara vad hon såg. Platsen är ensligt belägen och landsvägen där ligger i mörker samt är ej stenbelagd, med områden där det växer väldiga kasjuträd.

Plötsligt såg Joaquina två "lysande varelser" som liksom dök "upp ur intet" rakt framför henne.

De var långa och iklädda självlysande, åtsittande dräkter. De stod där och bara tittade på henne, på ett avstånd av ca tio meter. Sedan, när de kom närmare, kunde hon se dem i skenet från månen. Hon berättade för vårt forskarlag: "Det var en man och en kvinna. Mannen var kraftigt byggd och lång, mycket lång. Han hade svart luftigt hår som var bakåtkammat och han talade till mig." Hon sade att han hade sneda ögon och bågformiga ögonbryn ("som ett upp och nedvänt V"). Hans öron var större än människoöron samt något spetsiga. Han hade en framträdande haka och mörk hy (pele de cor parda) – "nästan genomskinlig".

Han talade med en djup och förtröstansfull röst: "Var inte rädd. Vi tänker inte göra dig illa. Vi vill inte ha något av dig. Var lugn."

Hon såg hans läppar röra sig. De verkade emellertid inte tala, utan snarare inpränta orden i hennes hjärna. Han fortsatte: "Jag är Karran. Vi passerar bara igenom här. Vi har redan varit här tidigare. Var inte rädd," och Joaquina blev ännu mer häpen.

Den andra figuren, som såg ut att vara en kvinna, hade också svart hår, bakåtkammat, och samma fysionomiska drag som mannen som kallade sig Karran.

Kvinnan sade också något som Joaquina inte förstod. Hon konstaterade dock att kvinnans röst var mjuk och behaglig. Med en blandning av förvåning och rädsla berättade Joaquina för oss: "Hon hade en statyliknande kropp och åtsittande kläder som avslöjade en välformad silhuett. Hon log en aning och visade vänlighet."

Efter detta vaga försök till kommunikation steg kvinnan undan och tog fram något ur det breda bälte hon i

likhet med mannen bar runt midjan. Det hördes ett klickande ljud och hon förde tungen mot sitt högra öra och sade några ord som Joaquina tyckte lät såhär: "Arni", "Sabatan" och "Radan".

Under tiden kom högre ljud från apparaten som om någon kommunicerade.

Sedan tog Karran fram något ur sitt eget bälte och räckte över detta till Joaquina och gestikulerade åt henne att föra det till sin mun. Hon lydde, men det var surt. Hennes mun fylldes snabbt med saliv och hon började må illa, och hon spottade flera gånger i tron att hon blivit förgiftad. Hon kände sig dominerad av den manlige besökarens blick, vilken kom ännu närmare och stoppade något i hennes öra. Hon kommer inte ihåg om det gjorde ont, utan bara att hon åter började bli medveten om vad som var på gång när hennes egen bror, José de Arimatéia, som hade stannat hemma i byn och nu färdades samma sträcka som hon tagit, rusade fram till henne då han såg att hon stod ansikte mot ansikte med två okända och självlysande varelser.

När de såg honom komma tog de bort apparaten ur Joaquinas öra, och sedan när de vände ryggen åt henne försvann de som om de gick upp i rök inför hennes ögon, på samma sätt som de hade dykt upp.

Brodern, Arimatéia, uppgav att medan han närmade sig platsen hade han fått syn på två ganska långa personer, märkligt lysande, och han bekräftade att de verkligen försvann som genom ett trolslag.

I våra intervjuer med Joaquina och hennes bror kunde vi konstatera att de tidigare aldrig pratat med varandra om UFOs eller ens känt till något om ämnet. Därtill kunde vi förvissa oss om att de som enkelt folk från det inre av Brasilien, aldrig hört talas om fallet med det gifta paret Herminio och Bianca Reis som inträffat under 1970-talet, och i vilket ett väsen också hade sagt att hans namn var Karran.



Mannen som uppgav att hans namn var "Karran".

Vad vi verkligen upptäckte under våra utredningar var att någonting mycket betydelsefullt i sanning hade hänt denna bror och syster. Utifrån de detaljer som de lämnat oss framstår det klart att de båda verkligen stött på varelser som liknade människor, men som ej var av denna världen.

Samma dag uppgav också andra personer att de sett ett UFO i samma distrikt. Bland dessa befann sig en annan bror till José och Joaquina, samt också en farbror (eller morbror) och en sväger. En av dem var också en 13-årig pojke som hette Manuel, som hade blivit förföljd av ett föremål som utsände en kraftig ljusstråle som svedde hans högra arm och fick honom att tappa ett paket han bar på.

Inget av ögonvittnena gick med på hypnos, men de klarade alla våra tester, inklusive psykologiska undersökningar utförda av auktoriserade psykologer som är knutna till vår Forskargrupp.

Fallet är sannérligen ett mycket omtvistat sådant, men vi tror inte att det är någon bluff, ty personerna i fråga är enkla, ödmjuka, ärliga personer som på intet sätt har något att vinna på historien, vid sidan av det faktum att de inte alls är insatta i "UFOlogiska ting".

Vi fortsätter emellertid med vår undersökning för att ta vara på varanda liten detalj, alltid med uppfattningen att så länge inget framkommit som bevisar motsatsen så kommer vi att betrakta denna historia som sann.

Artikelförfattaren är redaktionell medarbetare i UFO, en tidskrift som ges ut av den brasilianska UFO-organisationen CPU med säte i Campo Grande, staten Minas Gerais.

Redaktör är A. I. Gevaerd. Artikeln har hämtats ur UFO No. 34 (nov.-dec. 1994) och har översatts från portugisiska till engelska av Gordon Creighton.

Flying Saucer Review
Vol. 40, No. 4 (Winter, 1995)

Svensk översättning: Sören Andersson



Hans kvinnliga följeslagare.

ARIKVET FÖR UFO-
FORSKNING
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

LINKÖPING
PORT PAYÉ
P 33

Har du någon bild i byrålådan?

Du eller någon du känner har kanske tagit en bild på något ovanligt eller konstigt som du vill ha förklarat. Skicka då in den med förtroende till oss för en första bedömning. Vi har många års erfarenhet av bilder på flygande föremål som kan verka underliga och svårtolkade. Vi har även kontakter med "proffslabb" för vidare analys.



Mora 1952. Ännu ej uppklarat. UI teori, 2st militära signalljus.



Fångat på film av Inge Falk. Svårtolkad pga, extrem förstoring och eftersläp.